

Úriemberek

Nem volt hozzá kedve, mégis el kellett vinnie a ruhákat. Az anyja a varrógépet hajtotta, az apja a szomszédék kertjét ásta, csak ő mehetett. A jókora, kopott sporttáska húzta a vállát. Az utca nagy részét vastagon borította a sár, feszt kerülgethette a tócsákat és egyéb dágványos helyeket. Ügyetlennek bizonyult, saras lett a cipője. Azt is pucolhatja, ha hazaér. Jó lett volna megpihenni, szusszanni egyet-egyet olykor, de nem akadt száraz hely, ahová letehetne volna a sporttáskát. Márpedig azt nem mocskolhatta össze semmiképpen, az anyja szíjat hasítana a hátából, ha összekenné. Egyre jobban fáradt, ennek ellenére jó kedve kerekedett, hiszen az egész világ egy gigantikus tavasszá vált, a fák rügyezni kezdtek, a levegő friss volt és üde, szikrázott a napsütés. Még három sarok, aztán föltűnik a rózsaszínű ház. Nem járt még bent soha, de tudta, hogy ott lakik Vali néni. Azzal is tisztában volt, hogy Vali néni nagyon gazdag. A férje teherautókkal fuvarozik, hét-nyolc embere van, ugyanannyi kamionja. A fiai jogosítvány nélkül hajtanak egy csicsásra mázolt, hatalmas, old timer Cadillacet, és a városba járnak iskolába, maga Vali néni pedig minimum húsz asszonyt dolgoztat, köztük az anyját. Odaért a házhoz. A kovácsoltvas kerítés mögött csupaizom, ormótlan rottweiler hevert a gyepen. Amikor a kapuhoz ért, ráemelte vérben úszó tekintetét, barátságatlanul morgott. Ő félénken mosolygott, mire a kutya ugatni kezdett. Megréműlt a mély, pokoli torokhangtól, lesunyta a fejét, óvatosan megnyomta a csengő gombját. Vali néni egyik fia jött kaput nyitni. Papucs klafogott a lábán, tréningnadrágot, márkás pólót viselt, haja a sok zselétől kőkeményen meredt az égnek, szájában cigaretta lógott.

– Kuss, Brutus! – mordult a kutyára. – Anyámnak hoztad?

– Igen.

– Gyere! A kutyától ne félj, ha itt vagyok, nem bánt.

– Kicsit félek. Olyan hatalmas – pironkodott.

A házig fehér kavicsal fölszórt ösvény vezetett, két szélén különös alakú és bizarr levelű bokrok terpeszkedtek. Egyik-másik már virágzásnak indult. Imitt-amott hóvirágok nyíltak. A rottweiler halkán, ám annál fenyegetőbben morgott, bizalmatlanul méregette, ahogy kullog a ház felé, s talpa alatt csikorgognak a kavicsok. Hét lépcsőfok vezetett a teraszra. Ott kilépett a cipőből, nehogy behordja a sarat. Tágas előtérbe érkezett. Balról lépcső indult fölfelé, galériába torkollott. Jobbra hatalmas nappali nyílt: házimozi-rendszer, faragott bútorok, bőr ülőgarnitúra – amennyit látni engedett a boltív. Úgy érezte, agyonnyomja ekkora luxus. Zavarában a szoknyáját igazgatta a derekán.

– Vali néni? – kérdezte bátortalanul.

– Nincs itthon – felelte a fiú. – Majd én átveszem. Rakd ki!

Kinyitotta a sporttáskát, és egy antik hatású dohányzóasztal sarkára raskosgatta a ruhákat, egyiket a másik után. Közben egy sziámi macska somfordált hozzá, a lábához dörgölözött. Lehajolt, megsimogatta.

– Hogy hívják?

– Ubulnak.

Nem valami szép neve van, gondolta, de nem szólt semmit. A macska hanyatt vetette magát, ő a hasát és az állát cirógatta. Aztán hirtelen észbe kapott, pakolt tovább. A macska fölült, fölemelte a lábát, a nemi szervét nyalogatta. A fiú mélyen letüdőzte a füstöt, aztán hosszan kifújta. Figyelte a lányt, ahogy szedegeti elő a ruhákat, s gondosan az asztalra helyezi mindet, még meg is igazgatja valamennyit, ne legyen sehol gyűrődés.

– Csá! – a lépcsőn Vali néni másik fia jött lefelé. Rajta is tréningnadrág és póló, a haja is ugyanúgy áll, mint a fivérének.

– Szia – köszönt halkán a lány.

Az utolsó ruha is az asztalra került. Behúzta a sporttáska cipzárját, a fiúkra pillantott.

– Mennyi? – kérdezte az egyik, miközben unott arccal cigarettára gyújtott.

– Tizenhétezer forint – felelte csöndesen.

A fiú a zsebébe nyúlt, egy köteg pénzt vett elő, kihúzott egy húszezres bankót, a lány felé nyújtotta.

– Nem tudok visszaadni – szabadkozott.

– Nem gond – lépett hozzá közel a fiú, az orruk hegye szinte összeért.

A testvére gyorsan a háta mögé került.

– Tartsd meg a visszajárót, baby! – súgta, forró lehelete égette a tarkóját.

– Ne!

Átölelték, fogdosni kezdték a mellét, a nyakába csókoltak, kezük a szoknyája alatt matatott.

– Ne!

Behúzták a nappaliba, lenyomták a bőrgarnitúrára.

– Ne!

Vetkőztetni kezdték.

– Ne!

Lefogták, megszabadították a szoknyájától, a pólójától, az alsóneműtől.

Nem ellenkezett tovább.

Megbénult, megmerevedett, megnémult.

Nem jött ki hang a torkán akkor sem, amikor kikötözték. Először a kezét, aztán a lábát. Szétfeszítve, mintha egy András-keresztre feszítenék. Hallotta, ahogy a fényképezőgép kattog. Hallott más hangokat is, később érezte a nyúlós ragacsot a bőrén, a hasán, a combján, az arcán. Aztán eloldozták. Kinyitotta a szemét. A két fiú cigarettázva, egykedvűen ült egy-egy fotelben, őt bámulták.

– Nem kell visszaadnod. Ez ilyen, ez az üzlet. Nagylelkűek vagyunk. Mehetsz is! A jövő héten jöhetnek anyagért.

A lány bólított, föltápáskodott, letörölte a ragacsot az arcáról, fölöltözött. A sziámi macska a lábához dörgölözött megint, ezúttal azonban pillanást sem vetett rá. Kibotorkált az előtérbe, fölemelte a sporttáskát. Az ajtóhoz lépett, a kilincsre tette a kezét. Megfordult.

– A kutya – suttogetta. – Nem kísérnétek ki?

– Ja! – pattant föl az egyik testvér. – Persze, hogy...! Nem csak nagylelkűek, de úriemberek is vagyunk. Gyere!

Előzékenyen kinyitotta előtte az ajtót, a kapuig kísérte. A rottweiler szomorúan nézte, nem morgott, nem ugatott, meg se moccant. Csak szimatolta a levegőt, s a farkával nyugtalanul csapkodott.

– Jövő héten! – szólt utána a fiú.

Nem is hallotta. Szorította a sporttáskát, a szíve hevesen vert. A fák ágai közt verebek csiviteltek, galambok burukkoltak. Zsongott a tavasz.